

H. G. PRUSHECK: GOZD V SEVERNEM MICHIGANU (1920)

»Po besedi ‚prijatelj‘, sicer pa tujec, ‚gospod akademik France Zornik‘ in le sin prav nič.«

Globočnik je obstal in molčal dolgo. Potem je spregovoril spoštljivo in prizanesljivo, kolikor je le mogel:

»Francé. Kadar boš še kaj obličil, oblači brez baročnosti. Ta baročnost je edina hiba tvojega ‚Saše‘.«

In je zopet molčal dolgo, preden je do konca povedal:

»Pravi epični motiv za te pa je sicer en sam. ‚Lepa Vida‘ mu je ime.«

Tega svojega pogovora z Globočnikom se je domislil Zornik, ko je tisto jutro pohajal lagotno proti Rožniku. Lepa Vida, da je moj

motiv, si je dejal. Mar me je zato tako prevzel sinočnji spis p. Placida? Saj me je res in Globočnik je videc, kakor gre. Življenje sinú lepe Vide se mu je razgrnilo na mah in mi je prav povedal. In še se je spominjal Globočnikovega očitka, da je ‚Sašo‘ obličil baročno. Tudi tu je moral priznati, da je Globočnik pravi bistrec. Bolno se ga je dojmilo, ko mu je bilo zdajci jasno, kako neskončno bolj bridko bi bil mogel Globočnik soditi in govoriti. »Neiskren si,« je videl, da bi bil mogel reči, »igraš se, kakor ničemurni spominkarji. Si morda genij pa si slabič. Čemu torej pišeš? Umetnik bodi do zadnjega odkrit, do zadnjega iskren.«